

а то посѣгна та зѣ солъ и ѿгоди напредъ
си: ти го попытаха: за що ти е солта;
а то рече: да посолѧ гѣстието дѣто ци ми
дадѣте.

И на едно момѣнцѣ пакъ тѣй бѣха за-
рачѧли, и заборавиха видѧждь та не мѣ да-
дохѧ ѿ едно гѣстиѣ, а то си прѣстри' раката
та показваше съ прѣстатъ си и дѣмаше: ѿ
този ми дадохти, и ѿ този и ѿ този....
а чѣ прѣскачаше онози гѣстиѣ ѿ коѣто не бѣ
гѧло. Тогази го видѣха и го попытаха:
а ми не ти ли дадохѧ и ѿ този; а то рече
не. Ти са засмѣха за ѡумната тѣзи
молба и мѣ дадохѧ.

Воздержаніе.

Яко карійската царица, провѣди 'Алѣксан-
дрѣ много хѣбави гѣстиѧ и повѣри (ахчи) и-
скѣсны а той ги варна на заѣз и рече: азъ
имамъ твѣрдѣ добры повѣри ѿ ѡучительѣтъ
моѣ Дионѣда, за пладнѣ, многото ношно вар-
вѣніе а за вѣчеръ, малкото пладнѣваніе.

Различіе междѣ баща и ѡучитель.

Чѣстѣ дѣмаше 'Алѣксандръ: по многѣ сѧмѣ
дѣлженъ 'Аристотѣлю, чи ма наѣчи а ни Филіппѣ